

„Míg állni látszék az idő...”

Az „Erdészeti Lapok” terjedelmének és színvonalának emelése

Szerkesztőségünket közlelről érin-ti az az indítvány, melyet Bencze Pál erdémérnök tagtársunk az „Erdészeti Lapok” terjedelmének és színvonalának emelése érdekében a közgyűléshez intézett.

Indítványtevőnek impulzust adott indítványának előterjesztésére egy véletlen eset, amikor a svéd erdészeti kísérleti állomás hivatalos sajtóorgánumának gazdagon illusztrált díszes, magas színvonalon álló folyóiratát és a mi meztelen, szürke és vékonyka kis lapunkat összemérte. Ugyanezt a diszparitást állapítja meg az osztrák szaklapokkal való összehasonlításban, s ebből azt a következtetést vonja le, hogy a bajok okát nem csupán szegénységünkben, hanem szakíróink részvétlenségében és szervezetlenségünkben látja.

Úgy véli, hogy az erdők megfelelő tömörítése révén a szükséges anyagi támogatást meg lehetne szervezni úgy, hogy a lap a magyar erdőgazdasághoz illő terjedelemben és kiállításban kiadható legyen.

Javasolja, hogy bővítsék ki a lap új szakrovatokkal, szervezzünk szakférfiakból és a főiskolai tanári karból főmunkatársakat, nyomassuk lapunkat jó papíron, lássuk el illusztrációkkal, borítékkal.

Mindehhez pénz ne másoktól kéregessünk, hanem azt magunk adjuk össze, vagyis fizessünk megfelelő tagdíjat.

Ez alkalommal az ideális törekvés elismerése mellett kötelességem az indítványnak azt a hallgatag beállítást ellensúlyozni, mintha az egyesület vezetősége és a lapok szerkesztősége nem volna teljes tudatában annak, hogy a mi kis lapunk valóban szerény kis füzetke, *mintha egyesületünknek és szerkesztőségünknek nem volna törekvése, programja a lap terjedelmének, színvonalának és kiállításának az egyesület anyagi erejével összhangban álló fokozatos fejlesztése.*

Úgy az egyesületnek, mint a szerkesztőségnek igenis meg van e tekintetben a programja, s amint erre mód és alkalom kínálkozik, meg is fogja valósítani terveit.

Nem lesz azonban érdektelen, ha ideális gazdaságban szármaló tagtársamat kézenfogva levezetem a realitások világába, s egyenként megmutogatom azokat a fájó sebeket, amelyek elsősorban gyógyítandók.

Nem említem, hogy egyesületünknek a világháború előtt még igen jelentékeny alapítványokban fekvő törzsvagyona majdnem a semmivel lett egyenlővé. Nem említem, hogy úgyszólván csak most értük el ezt az időpontot, amikor hatalmas székházunk már némi kis jövedelmet is képes nyújtani. Ma még ott állunk, hogy egyesületünk régi nemes céljait (irodalompártolás, özvegyek, árvák segítése stb.) egyáltalában nem képes még szolgálni, s nagy nehezen összekapart feleslegével alighogy képes kopottas, boríték nélküli lapját legfeljebb kétíves (32 oldal) terjedellel, dísztelenül, rossz papíron megjelentetni.

Súlyosbítja a helyzetet az a körülmény is, hogy míg a tag- és előfizetési díjak jóval az aranyparitás alatt állanak, a lap-előállítási költségek (nyomdaköltség) a békebeli költségeket ma 30–35 százalékkal haladják meg, s emellett bármely pillanatban ki vagyunk téve újabb és újabb áremelésnek.

Egyáltalában nem érzünk szégyenpírt, ha összehasonlítom a Trianon által megcsönkített kis nemzet erdészársadalmának szerény lapját a háború és kommunizmus borzalmaitól megkímélt, gazdag és hatalmas Svédország, avagy az erdődús Ausztria hivatalos sajtóorgánumával.

Egyszerre végrehajtandó gyökeres tagdíjmelés nehezen vihető keresztül. Hiszen tagtársaink manapság annyi mindenféle tagsági díjakkal, járulékokkal, előfizetési díjakkal (Mérnöki Kamara, Mérnök- és Építészegylet, Mérnökök Nemzeti Szövetsége, vidéki erdészeti egyesületek, Természettudományi Társulat, újabban „er-

dészettudományi kísérletek és kutató-sok” stb.) vannak túlterhelve, hogy teherbíró képességük teljességgel ki van merítve.

Az anyagiak terén a teendőket – bizonyos fokozatos tagdíjmelés mellett főként abban látom, hogy minden vonalon igyekezzünk egyesületünk részére új tagokat, különösen új erdőbirtokos tagokat szerezni (ti. igen sokan vannak, akik ma még nem tagjai egyesületünknek).

Ami a szellemiek megszervezését illeti, ma ezen a téren is szinte áthidalhatatlan nehézségekkel állunk szemben.

Ma – leszámítva néhány igen tiszteltreméltó szakírói szaktársamat – a többi rátermett szakemberek legnagyobb része teljesen visszavonult az irodalmi tevékenységtől.

Ennek oka egyfelől erdővidékeink elvesztésére, a mai rendkívül nehéz életviszonyokra, a bürokrácia túltengésére és arra vezethető vissza, hogy a szaktársaink egy részét visszatartja az irodalmi tevékenységtől az az elvi elmentét, amely ez idő szerint lapunk független iránya és a mai kormányzati rendszer között fennáll. Amíg e tekintetben rendszerváltozás be nem következik, addig ezen a téren nincs is sok keresnivalónk.

Egyelőre tehát a szervezési munkával itt is várni kell, mert az ma csak nemkívánatos módon, részlegesen volna megoldható. Tehát e téren is egyelőre meg kell elégednünk a jelenlegi helyzettel, annál is inkább, mert egy rohamosan meginduló irodalmi túltermelésnek amúgy sem tudnánk ma még megfelelő érvényesülési teret biztosítani.

Mindezek után remélem, hogy indítványtevő szaktársam erkölcsi kötelességének fogja ismerni az irodalmi téren kifejtendő munkásságával az „Erdészeti Lapok” szellemi nívójának emelését hathatósan előmozdítani.

Czillinger János

(Megjelent az 1925. decemberi „Erdészeti Lapok”-ban)

... bár a szekér halad